

POSTANOWIENIE

28 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa W.B.

przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.

o ustalenie i zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z 3 czerwca 2025 r., I ACa 2234/23,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od Bank spółki akcyjnej w W. na rzecz W.B.
5 400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek
ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia
doręczenia zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia
zapłaty.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13 lipca 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie ustalił, że umowa o kredyt mieszkaniowy zawarta w dniu 24 sierpnia 2008 r. pomiędzy W.B. a Bank1 Spółką Akcyjną z siedzibą w G. (poprzednikiem prawnym pozwanego) jest nieważna w całości (pkt I); zasądził od Bank Spółki Akcyjnej w W. na rzecz W.B. kwoty: 55 515, 80 zł oraz

34 377, 04 CHF wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 2 września 2020 r. do dnia zapłaty (pkt II); oddalił powództwo w pozostałym zakresie (pkt III) i orzekł o kosztach postępowania (pkt IV).

Wyrokiem z 3 czerwca 2025 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił zaskarżony wyrok częściowo w ten sposób, że oddalił powództwo o zapłatę odsetek ustawowych za opóźnienie od kwot zasądzonych w punkcie drugim za okres od dnia 2 września 2020 roku do dnia 13 października 2020 roku (pkt I); oddalił apelację pozwanego w pozostałym zakresie (pkt II) i orzekł o kosztach postępowania (pkt III).

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w części, tj. w zakresie pkt II i III. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej przejawiającą się w nierozpoznaniu istoty sprawy przez Sąd Apelacyjny w Warszawie na skutek niedokonania oceny materialnoprawnej oświadczenia o potrąceniu z dnia 20 listopada 2023 roku złożonego przez powoda poza procesem, które zostało załączone do pisma pozwanego z dnia 14 lutego 2025 roku.

W odpowiedzi powód wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) zachodzi wówczas, gdy z treści skargi bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że wadliwości przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Konieczne jest w związku z tym wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 r., nr 4, poz. 75; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Wymaga przy tym podkreślenia, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Wynikająca z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna jest zasadna w stopniu „oczywistym”, jeżeli można ją stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby pogłębionego badania okoliczności sprawy (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala przyjąć, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w przyjętym wyżej rozumieniu. W obecnym stanie prawnym możliwość uwzględnienia zarzutu potracenia w toku postępowania cywilnego ma ograniczony charakter. Skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga spełnienia przesłanek wymienionych w art. 203¹ k.p.c. Przepis ten ogranicza możliwość podnoszenia zarzutu potracenia w postępowaniu rozpoznawczym zarówno pod względem formalnym, jak

i czasowym (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z: 28 listopada 2024 r., I CSK 4026/23; 20 sierpnia 2025 r., I CSK 1564/25; 26 czerwca 2025 r., I CSK 4025/24). Trudno zatem mówić o oczywistej zasadności składanej skargi, skoro ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wydania orzeczenia sprzecznego z powszechnie przyjętym sposobem wykładni zastosowanego przez sąd przepisu prawa.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz w zw. z § 2 pkt 7, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

Agnieszka Jurkowska-Chocyk

A.G.

[SOP]